

El poble: bressol dels avis

Aquell matí de primavera vaig notar un estrany perfum. Era alegre i ple de felicitat. Envoltava completament el petit poble. Poble que havia vist néixer els meus avis. Lloc on ells rigueren, ploraren, i que més tard van abandonar per anar en una ciutat pestil·lent i plena de gent per tots cantons. La riquesa..., l'ansia de riquesa fou la causa d'aquesta fugida. Volien ésser rics i... sí, ho foren, però també van perdre la felicitat que donen els camps verds, les casetes i els frescos rius...

Vaig llevar-me com sempre i, després de vestir-me, vaig baixar a esmorzar. Al cap de mitja hora ja em trobava passejant per un carreró estret que en conduïa en un gros mercat.

Les parades del Mercat de la Sardina, que era així com l'anomenaven, eren com una gran ciutat i, en elles, les robustes dones cridaven amb dolces cantarelles. En veure aquell batibull vaig marxar una mica esverat. Quin poti-potí!

Vaig seguir el meu camí fins a arribar a l'església. Ja en sabia moltes coses, d'ella. L'avi me les havia explicades, nit darrera nit, quan de petit me n'anava al llit.

Prop de l'escala de la gran església, les pedres de la qual eren com crits i plors d'antics personatges que ajudaven a aixecar-la, hi havia un roser rogenc com caliu encès. Vaig quedar admirat de la seva extrema bellesa, i això, segurament, em va impulsar a trencar una formosa rosa com a record.

Un lleuger moviment dins el meu estómac em va fer arribar fins a la rústica fleca de la plaça. La flequera, que més tard vaig saber que es deia Maria, tenia uns ulls com mars profunds i els cabells de carbó. Em va mirar una mica estranyada quan vaig demanar-li una barra de pa. Jo, sense saber què dir ni què fer, em vaig acomiadar amb un «a reveure...».

Baixant pel carrer major vaig arribar fins a la vora del riu. Allà, el vell Cisquet, de cabells com la neu, seia en una pedra grossa com un perol. Vaig apropar-m'hi i em va explicar moltes coses de la història del poble, que jo encara no coneixia.

Una estona després vaig mirar el riu, que anava baixant silencios. Dins l'aigua, brillant com un estel, els peixos semblaven cigrons...

Quan el sol ja es ponia, vaig tornar cap a casa. Passant pel passeig, m'adono dels grans arbres que hi ha, alineats com uns soldats verds. Més lluny veig les finestres de l'escola, on s'endevinen els nens, cridaners com un niu d'ocellets, que esperen la sortida amb il·lusió.

Va fosquejant; tot es va tornant negre i silencios; un altre dia havia acabat...

Mònica Prujà, 8è. nivell

El cargol

Jo sóc un petit cargol. Eixerit i molt dormilega.

Tinc la meva casa en un hort molt gran i molt ben cultivat. Cada dia ve l'amo d'aquest hort a veure si tot està en ordre.

Visc sota una col, la més grossa que hi ha.

Fa una setmana, em va passar un fet molt curiós.

Vaig anar a donar un volt pel bosc, i pel camí se'm va fer fosc i clar, fosc i clar. O sigui que van passar dos dies. Vaig arribar en un lloc on hi havia un arbre molt alt i gros. Sense pensar-m'hi gaire, ja em teniu arbre amunt.

La soca era rasposa i més aviat humida. Vaig anar pujant amunt, amunt. El camí se'm feia etern.

Al cap d'una estona vaig veure que més amunt, a la soca, hi havia un forat. Faig un esforç més, i hi vaig arribar. Un cop a dintre, veig que hi ha un animal molt gros, i em vaig espantar molt.

Ell em digué que no tingués por, que era un esquiroi que vivia en aquell bosc, i que no feia mal a ningú. Jo, tot sorprès, li vaig explicar que era un cargol i que vivia en un hort, vora del poble.

Vam estar xerrant molta estona i ens vàrem fer molt amics.

Quan ja començava a fer-se fosc, vaig dir-li que me n'havia d'anar, perquè com que caminava tan a poc a poc, se m'hauria fet massa fosc abans d'arribar a casa. Ell em digué que ja no podia pas marxar, que ja era massa tard i que m'havia de quedar.

L'endemà, de bon matí, em vaig acomiadar de l'esquiroi i li vaig donar les gràcies per tot. I ja em teniu de retorn cap a casa.

Quan vaig arribar tenia molta gana, i també molta son. Vaig menjar una bona fulla d'enciam, i me'n vaig anar a dormir.

Després de tres dies sencers, em vaig despertar content i alegre.

Laura Güibas, 7è. nivell

Els arbres que sabien parlar

En un poble allunyat d'ací, hi vivia una nena molt simpàtica que es deia Diana.

Un dia, tot passejant, va anar fins al bosc que hi havia pels voltants del seu poble.

Quan ja feia una estona que caminava per dins el bosc...

-Ai caram!, em sembla que m'he perdut... -va pensar la nena-

Estava cansada, es va asseure i va mirar els arbres amb atenció. Eren tots iguals, alts, grans, gruixuts... No sabia pas distingir-los l'un de l'altre. I això feia que tampoc no sabés trobar el camí de sortida.

La Diana no tenia por, però va veure que com més caminava més perduda es trobava.

Quan es va fer de nit, estava ben cansada. Va collir unes branques de terra i va fer un foc ben gros. Volgué esqueixar una branca d'un arbre, però quan ja estava a punt de fer-ho, va semblar que sentia una veu que li deia:

-No la tallis!

La Diana, que no s'havia espantat, preguntà:

-Qui ets, tu?

-Jo sóc el freixe. Per a què la vols, aquesta branca?

-Per a remenar el foc perquè faci més flamarada.

De sobte baixà de dalt de tot una branca, ja en forma de forca, que caigué als peus de la Diana; era adequada per a remenar el foc.

Seguidament es va sentir una altra veu que deia:

-Si no vas amb compte, em cremaràs la soca!

-I qui ets, tu? -va preguntar la Diana-

-Jo sóc el roure, i si no vigiles m'estàs cremant!

Ara se'ls mirà atentament, i veié que no eren pas iguals.

Ja era molt tard, i li venia una son molt dolça. Agafà un bon piló de fulles per a fer-les servir de matalàs. S'adormí com si res.

Durant la nit, els arbres deixaven caure les fulles sobre la Diana.

Quan es despertà i veié totes les fulles, va comprendre per què no havia tingut gens de fred durant la nit.

Mentre menjava unes quantes castanyes per a esmorzar, anava ajudant els arbres de diverses formes. Arrencava les fruites dolentes, treia les fulles que tenien insectes, arrencava herbes que feien nosa... Això va comportar que un dels arbres, un faig, que era el rei d'aquell bosc, li fes una proposta:

-Vols que t'ajudem a tornar a casa teva?

-M'agradaria molt viure amb vosaltres.

-Sí, però has d'estudiar... -va dir el faig-

-Bé, doncs aniré a estudiar i tornaré aquí, i viuré amb vosaltres.

-D'acord. Ensenyeu-li el camí -ordenà el faig. Tots els arbres es van fer en un cantó, i quedà recte i net el senderó per on havia de sortir del bosc-

-Adéu...! Tornaré ben aviat. A reveure! -exclamava ella, tot marxant-

Una vegada va haver acabat el curs, la Diana se'n tornà al bosc.

-T'has de fer una casa. Aviat vindrà el mal temps i t'has de soplujar -li digueren els arbres-

Tots la van ajudar. Uns portaven branques llargues, d'altres fulles i molta seca... Aquells, pinassa, els altres tiges tendres...

Estava preparada per a poder passar un temps amb els seus amics.

Rosa Ventura i Fontàs, 6è. curs